

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

6. Sententiæ de appetitu vnionis hypostaticæ confutatione nostra de
primo Luciferi peccato firmatur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

aus; loqueretur huic sententiæ fageret; quia expresse ait inuidiam hanc Luciferi erga hominum genus, quam primum eius peccatum videtur docere, ex superbia anteriori peccato ortum duxisse, sic enim concludit: *Ergo in celo concepit dolorem, & in paradiso peperit iniquitatem, prolem malitiam, matrem iniquitatis, & avum arum omnium prima parens superbia. Nam etsi invidia Diaboli mors intrauit in orbem terrarum, initium tamen omnis peccati superbia, quod ipsum solummodo Alexander voluit. Citatur etiam Rupertus Abb. ad id Ioan. 8. Ipse homicida erat ab initio; sed extra rem: cum ex odio in Christum, mortem, quam per Iudæos perfecit, machinatum fuisse dicat, ex quo primum illum Lucifer nouit. An vero illum nouerit antequam primo peccaret, an postquam iam lapsus in culpam fuerat, non definit. Cyprianus opuscul. de zelo, & liuore sub init. Irenæus. 4. aduers. hæres. c. 78, ad id Matth. 13. Inimicus homo hoc fecit: inuidia hominis primum Luciferi peccatum fuisse aiunt, non autem ob viationem hypostaticam hominis Christi, sed quod homo, ad Dei similitudinem, & imaginem conditus primum esset de hoc materia inuidia contentus cum ipsi, Tertull. lib. de patientia, c. 5. Basil. concione de inuidia sub init. Nyssen. orat. Catechet. c. 6. circa med. sed, an primum Luciferi peccatum fuerit? hi non definiunt, nec examinant. Immo vero Augustin. 11. de Genesi ad litter. cap. 14. eorum sententiam memorans, nec improbandus, monet, si Angelus ex inuidia cuiusmodi peccarit, ex peccato superbia in quod prius inciderat inuidisse homini, non autem ex inuidia superbia. De inuidia diaboli in homines ob ipsi ingentem Dei imaginem, & similitudinem, & dona, in quibus conditus est reliqua primum Luciferi peccatum esse non potuisse, sed superbia, qua iam a gratia, & dignitate deiectus & omnia homini inuiderit, docuit, & lucifer probat Chrysostom. hom. 22. in Genesi, à nobis recitatus cert. 3. n. 5. si ne cuius ratio respectu inuidia Luciferi de viatione hypostatica humanitati Christi donata. (De qua tamen ibi Chrysostom. non agit) vim non habet. Author operis de mirabilibus sacre scripturæ operibus Augustini inferi lib. 1. c. 2. Diabolum non potuisse absolute peccare inuidia dignitatis humane, nisi suam prius amisisset per peccatum dignitatem viationis hypostaticæ, non excludens censuræ. Sed falsum est, & ratione Chrysostomi & Augustini supra destitutum.*

2. Hæc de Patribus prolixius præmissis, ut citatos scholasticos præfatæ sententiæ Patrones, illorum authoritate nudos conclusionem opposita liberius, atque expeditius aduocet. Sed tamen pro præsentis difficultatis ex animo expeditiori, & vniuersaliori & quod quæstiones, tam de facto, quam de possibili, hic ab scholasticis agitatae comprehendat, aduertendum. Quoad quæstionem de possibili dupliciter versari illam posse. Scilicet, vel de absoluta possibilitate appetitus superbi erga viationem hypostaticam Angelo eius notitia sufficienti, instructo ad eam appetendam, viationis eius, & peccati superbiae naturis solis, & essentis attentis, vel suppositis etiam ordine decretorum, & motuorum ad incarnationem, & viationem hypostaticam peragendam huiusque absoluta Luciferi præuisione, & circa primo modo intellectam, quæstionem de absoluta possibilitate appetitus diaboli proprie superbi, viationis hypostaticæ, dicendum esse absolute possibile est conclusio contra recentiores præfatis nominibus memoratos à Valquez d. 2. 3. c. 1. n. 5. §. Secunda opinio, & Bannet. l. p. q. 63. dub. 3. circa conclus. 6. Est tamen ceterorum Theologorum conclusio Valquez. c. 1. n. 7. ad 10. inclusiue. Ioann. Præpos. l. p. q. 63. a. 3. dub. 4. n. 30. conclus. 1. Ariaga. cit. d. 24. sect. 5. §. difficultas hæc. n. 37. tanto opposita conclusionis contemptu, ut nostram, sine disputatione, dubio vilo admittendam iudicetiam insuper, absque disputatione suppositam, quam examinatam volunt, qui primum Luciferi peccatum viationis appetitum de facto fuisse, vel defendunt vel asserunt, probabile imo & qui eos in quæstione de facto impugnant: eorum quippe nemo ex absoluta cuiusmodi appetitus impossibilitate, sed ex suppositione ordinis decretorum incarnationis, vel aliunde probatur facile. Quoad physicum appetitum, etsi enim cognitio, possibilitatis adhuc, viationis physica Dei cum creatura absque reuelatione haberi nequeat, ab Angelo, ut constat ex dictis controu. de Trinit.

Christoph. de Ortega de Deo vno, Tomus II.

d. 2. quia eius possibilitatis inferendæ nullum est in naturalibus principium, aut reuelatio de viationis eius possibilitate à Deo verissima & quæ creaturam rationalem nobilissimam, atque tot gratiæ donis ornatam ad ipsius amorem, & appetentiam posset mouere absolute est possibilis. Accedit quod ad affectum complacentiæ de viatione à se habita apprehensio sufficiat, quæ haberi à Luciferi potuit absque iudicio, de eius possibilitate, imo, & cum iudicio, de eius impossibilitate, ut vidimus. cert. 4. de appetitu complacentiæ Luciferi de Diuinitate à se identice possessa. Quoad possibilitatem malitiæ appetitus illius absolutam probatur communiter, quia hic potest absolute prohiberi, tuncque appetitus, aut complacentia prohibita de viatione hypostatica peccatum abs dubio esset, prohibitio hæc ex fine humilitatis Angelicæ, vtque se intra modum debitam, ac propriam suæ imperfectionis cognitionem ac sensum Angelum contineret, cui præcepto solius superbiæ, actu contraret, non repugnet.

3. Sed independenter prohibitionem hac, appetitus ille posset esse malus, scilicet, si de viatione illa falso apprehensa vt habita, inaniter gloriaretur Angelus, & intumesceret, præfate quatenus ipsum, quid magnum, & excellentissimum in sua æstimatione per ipsam constitutum se cogitaret, sine vilo respectu & cogitatione amicitie Dei, quam vno illi ipsi asserit, alteriusve honestatis obiecti, vt complacentia illius motiua, vt cert. 3. de complacentia Diuinitatis apprehensa, vt à se possessa dicebamus. Eodemque modo appetitus absolutus desiderij viationis, eiusdem prauis moraliter probatur, si ob illud præfate motum ab Angelo haberetur, intumescendi scilicet, de immensa illa, ac nimia viationis excellentia à Deo ipsi indebita, atque à sua natura longe à Deo desita, & excelsa, quin affectus ille ad desiderium, vel complacentiam de illa, vt sibi naturaliter debita, vel à se, seuque iure & viribus habenda, (quod dubio procul peccatum graue foret) vel ad aliorum Angelorum despicientiam, & neglectum pertingeret, de quibus Angelus tuus, nequidem cogitaret, quam vero complacentia illi, aut desiderio tumido, & inflato aliorum neglectus, & despicientia proxima sit, nemo non videt, quare eos quos valde de suis dotibus tumidos, & vane complacentes sibi; priusquam ad nostrum despectum, & contemptum, eos peruenire noscamus, merito tanquā nobis iniurios, & contemptores odimus: quia etsi non dum nos despiciere comperimus, rotos sui æstimatione plenos aliorum æstimatione non capere certum est: quare aliorum contemptum in proximo esse, vbi primum eorum recorderentur legitima confectione nobis suademus. At iniquum rectiores fidem. Nemo potest in sui destructione complacere, eamve appetere, atque, si viationem hypostaticam Luciferi, siue complacentia de ipsa, siue eius desiderio appeteret, suæ personæ propriæ, cui vno hypostatica repugnat, suæ sui destructionem appetere, ergo is appetitus Luciferi repugnat. Respondetur facile, appetitum suæ destructionis secundum se, & quatenus mala est appetenti, esse cuius impossibilibus; aut, vt aliquo bonitate, siue positua, siue negatiua, id est, quæ malo aliquo grandi valde, & quæ bono essendi appetentis iudicio præponderet, appeti posse. Ita sæpe gravibus oppressi homines appetunt mori, laqueo se suspendunt, ac propriis manibus mortem opperunt. Dammati item experit deficere, ac non esse, vt intolerabiles suas penas, & cruciatus effugiat. Secundo, vt superius dixi, potest appetere Angelus viationem hypostaticam, nondum pro illo signo cogitans. De sui destructione inde ostentura, etsi obuietram admittamus. Tertio, cum propria personalis ultra indiuiduum esse naturæ Angelicæ aliquid vterius addat siue posituum, siue negatiuum, vt constat ex mysterio Incarnationis non infertur ex destructione propriæ personalitatis; per viationem hypostaticam naturæ, & esse destructio, vt de natura humana Christi definitum contra Euechem fuit. Iam, si sola personalitas propria destructa est tunc donis, tamq. excellentis, quantum viatione hypostatica essentia, & naturæ Angelicæ asseretur, quoniam Luciferi voluntas retardaretur, non autem in modulo positua, non ex multo tempore à nonnullis naturæ superaddito, personalitas propria iuxta Scoti, & antiquorum sententiam nostram, consistat, facilius, rudibus, etiā, huius obiectionis leuitas apparebit.

dd 2

4. Dico

4. Dico secundo contra citatos num. 1. & Soarium iterum, r. 1. in 3. p. 42. sect. 1. Primum Luciferi peccatum non fuit appetitus vnionis hypostaticæ absolute. (multoque minus ex inuidia) quod humanitati Christi communicatam absolute videret, iuxta suppositionem ordinis decretorum incarnationis, qui de facto fuit. Ita Valentia d. 4. q. 14. p. 3. in 4. sententia, Valquez, d. 233. c. 2. Molina ad q. 63. a. 3. d. vi. in 5. conclus. 7. Becan. tract. 3. capite quarto, questione sexta, conclusione secunda. Ectius in 2. d. 6. §. 7. Ioan. Præpositus ad citat. quæst. 63. a. 3. dub. 4. n. 3. t. conclus. 2. Arriaga d. 24. sect. 5. num. 38. Alarcon citato tract. 6. d. 9. cap. 1. n. 6. §. *Addo tamen* tamen valde probabile censet oppositum, ratione subiuncta, quæ solum conclusioni aduersæ, quoad possibilitatem posset inferre. Quoad exclusiui inuidiæ patentes contentum probatur conclusio, quia ut vidimus certam. 2. Primum Luciferi peccatum fuisse superbiam, citra temeritatem negari nequit. Ergo non inuidia vnionis hypostaticæ Humanitatis Christi. Probatur consequentia: quæ patui habetur à Valq. c. 2. n. 11. §. *Hæc est possitudo*: quia etsi inuidia coniungi simul tempore cum superbia possit, non tamen simul natura, sed debet esse anterior natura, vel posterior. Ex tristitia enim de bono, & excellentia alterius possumus illam nobis potiori iure debzant appetere, quod non ita euenit Luciferi, alioqui non superbia, sed inuidia primum eius peccatum esset contra dogma præstatum. Possumus etiam ex superbia præconcepta de excellentia alterius, quæ nobis deficit tristari saepe de bonis alterius, & excellentiis tristari: sed tunc quidem, vel odium, vel superbiam, antequam natura tristitiæ, & inuidiæ illi præcedit: idque Luciferi contigisse constat ex dictis certam. illo. Alioqui superbia omnis peccati in vitium non fuisset; quandoquidem illius inuidiæ Luciferi, initium non esset. Secundo probatur directæ, & absolute conclusio. Quia nequit Lucifer vnionem hypostaticam humanitatis Christi absolute existentem cognoscere, ut illam ex eiusmodi cognitione appeteret superbe, nisi ex Dei reuelatione; ast huius reuelationis Luciferi prout factæ nullum est fundamentum, ut statim videbimus: ergo nec oppositam conclusionem asserendi, hæc independentem ab ordine decretorum incarnationis, qui de facto fuit in quo nunc præsertim disputamus. In eo vero ordine efficacius probatur conclusio. Quia decretum incarnationis, seu vnionis hypostaticæ, verbi ad humanitatem Christi posterius natura fuit absoluta existentia peccati Protoparentum, eiusque absoluta præuisione, ut ostendimus ex Patrum, & scripturæ sententia, firmior, ac fere, aperta controu. de incarnat. d. 2. & 3. atque peccatum Luciferi absolute existens, fuit prius natura peccato primorum parentum, quod ex diabolica suggestionem absoluta partum est; ergo peccatum Luciferi absolutum, & absolute existens fuit prius natura decreto incarnationis, atque absoluta huius existentia: ergo etiam fuit, prius absoluta reuelatione incarnationis absolute existentis, quam absolute existentem reuelatio absoluta necessitatio, & absolute pro natura priori supponit; ergo peccatum superbi appetitus Luciferi ortus, non fuit, ex eiusmodi reuelatione pro natura priori ipsum præcedente, quia mutua causalitas causarum, non nisi per sui absolutam existentiam causalitatem repugnant, & contradictorie admittitur.

5. Oppositam sententiam Patrum autoritate protulit delictum vidimus n. 1. opponitur autem contra nostram Paulus ad Hebræos. 2. *Et cum iterum introducit primogenitum in orbem terrarum, dicit, & adorant eum omnes Angeli eius*; ergo prius inductus Angelis à Deo fuerat per reuelationem, & propositus, ut eum adorarent; alioqui iterum in terram inductus, & introductus non esset, cum incarnatus exercite fuit, si tunc primum iroduceretur. Nil præstat sumptum etiam iterum sensu, quo aduersarij volunt. Dicit enim facile potest cum Genesim in Plalm. 97. ad illud, *adorant eum omnes Angeli Dei*, quæ opposito loco Paulus retulit de secundo aduentu Christi ad iudicandum intelligi, quod textui, & particula *iterum*, sic intellectæ conformis esset: cum introductio secunda, non, vt eamque, sed in orbem terrarum dicatur, & quæ primam eius in eundem orbem

supponat. Sed certe illud iterum non ad introductionem Christi, sed ad testimonia à se antea pro Christi diuinitate, & præ Angelis etiam excellentia, recitata Paulus retulit, ut ex Adamo, & ex Erasmo adnotet Valquez citato loco, numero duodecimo, vltimus sit, & iterum, seu rursum, cum introducit, vnde Græci Patres, illum particulam in eo loco non exponunt, tam eius sensui impertinentem. Leuius adhuc obicitur Paulus ad Titum, c. 1. de vitæ æternæ dicens: *Quam promissi, qui non mentitur Deus, ante tempora secularia*: cum ante promissio alicui, vel aliquibus existentibus facienda sit, & ante secularia, id est sæculi, seu mundi cuius temporis, nec homines fuerint, nec peccarint, restat, ut Angelis iam creatis facta, & reuelata fuerit. Vix vero æternæ promissio de qua ibi Paulus, in Christo, & ex eius meritis fuit: quare, & ante Adæ peccatum, & mundani temporis initium, reuelatus Angelis Christus fuit, & vnio hypostatica, quam superbi illico appetierunt, ac primo peccarunt. Siste amabo te in Origenis errorem tuo discursu præceptis laboris de Angelorum ante mundi initium creatione supra à nobis ex Patribus, & Conciliis reuelatum: immo in errorem maiorem, si ex Græco textu vertatur pro secularia, æternæ; tamen, & hæc Hieronymus, iuxta Origenis sententiam, non autem suam de æternitate, seu de æuo Angelorum tempore nostro antequam habito interpretetur; ex sua vero sententia ait: promissionem hanc ante mundi tempus omne in æternitate, & ex æternitate Dei coeterno sibi verbo factam à Deo fuisse: quo tota obiectio euasceret. Sed conuit plinius aliunde: quia, ut bene Chrysostom. ibi promissum tantundem valent, ac *proposuit, decreuit, præsternuit apud semetipsum, & in mente sua dæi fidelibus suis vitam æternam*, quemadmodum etiam 2. ad Timoc. 1. de gratia dicitur, *quæ data est nobis in Christo Iesū ante tempora secularia*. Id est decreta: etenim nondum existentibus, nec fuit, nec poterat dari. Et quidem (ut non ita esset vera, quæ diximus) solum eis locis aduersarij obtinerent reuelationem Christi, & vnionis hypostaticæ Angelis tempore, quo velint factam fuisse; non autem ex eius notitia, vel superbo appetitu, vel inuidia in Christi humanitatem peccasse; ut bene Valquez, cui possent: siquidem, eis plures, scilicet Angeli boni, ea etiam notitia habita non peccarunt. Adde multominus euinci, ex ea reuelatione & notitia primo peccasse, & si peccasse, ex illa gratis concedatur: cum iam malis aliunde fieri, reuelatio, potuerit: quemadmodum iam malis & damnatis ad ipsorum penam, & supplicium facta fuit.

6. Dico tertio, stante ordine de creatorum, qui de facto circa Verbi incarnationem fuit, nullatenus posuit Lucifer, vltimæ Angelus, ex reuelatione, ac notitia absoluta incarnationis, seu vnionis hypostaticæ verbi ad humanitatem absolute existentis ex superbia, vel inuidia, vel odio peccare nedum primum peccare. Eñ contra Suarez Tannerum, & Granados. Apud Arriagum supra num. 38. §. *Obicitur ergo* n. 39. & tacitus Alarcon supra, qui suæ insitit doctrinæ de principio remoto, quantumvis conuenit, cum remoto effecta, quod causam solum per accidens esse docet, ac proinde ab effecta remoto subleuato posse causari. Conclusio tamen nostra est nostri Valquez citat. capite secundo, Arriagæ citat. d. 24. sect. 5. num. 38. §. *Obicitur ergo*, ac deinceps. Probatur argumento postremo, quo secundam conclusionem probauimus numero quarto, sub media quia mutua causalitas causarum causalitatem, ut absolute existentium, est absolute, & omnino impossibilis: atqui in ordine decretorum incarnationis, qui fuit, non potuit Lucifer, vltimæ alius peccatis, qui fuit, non potuit Lucifer, vltimæ alius peccatis, ex visione absoluta incarnationis, seu vnionis hypostaticæ verbi absolute existentis, & reuelata, quia postaretur mutua causalitas causarum, causalitatem, ut absolute existentiam, iuxta dicta eo argumento vltimæ, ergo nequit Lucifer in eo ordine, ex reuelatione, & notitia absoluta incarnationis, & vnionis hypostaticæ Verbi ad humanitatem absolute existentis, & reuelata, & contradictorie peccare. Eiusmodi ex doctrina memorata nostri Alarcon de causis, & principijs remotis quæ nos prius inuenies Theologicæ auditores ad componenda difficultia in materia de incarnatione meditati fuimus, ac relictimus.

eneria à nobis fufus est controuerfia de incarnat. & hoc t. 2. de Deo vno, ubi eius doctrine falſitatem ex iultitro monſtrauimus. Porro Ariaga, Soario, Tanne- ro, & Granado in principio Soarifico, ac præſinitioni- bus efficacibus antecedentibus per ſcientiam mediam re- gularis, & directis noſtrorum actuum liberorum, abſque præiudicio noſtra in eis apponendis abſolutæ libertatis conueniens, non ſatis conſequenter, nobis, noſtrique huic probationi, adeo firmius adhæſit. Siquidem, ex communi illo principio Soarifico præſinitionum ante- cedentium efficacium, potuit Deus ſcientia media de peccato hominum ſi creentur, & incarnationis Verbi in peccati redemptionem, & peccati Angelorum, ſi eis fiat de incarnatione reſolutio, decernere primum ordine in- tentionis incarnationem, deinde permiſſionem peccati hominum, & exinde eam ordine intentionis abſolute præuiſam incarnationem Luciferi regulare: indeque or- dine executionis peccatum Luciferi appetitu ſuperbo vnionis hypſtatice, & exinde in Deum, & in homi- nes inuidia, ex quibus hunc tentauit, & prauis ſugge- ſtionibus deſcepit, lapſuſque proinde homo fuit, in cuius peccati remedium, qui ordine intentionis primus, ordine executionis fuit poſtremo decretus Chriſtus: quare iux- ta duos hos ordines intentionis, & executionis decre- torum efficacium, etiam erga contingentes, & liberis actus noſtros, contradiſtoria præcedentia mutua cauſa- rum abſolute exiſtentium, cui nobiſcum inſiſſit Atria- ga pro tertia hac noſtra, & ſua conſcluſione non infer- tur: cum aliæ aliis, non eodem ordine, & modo exi- ſtendi præcedant, & ſuccedant, ſed aliæ ordine intencio- nis, eſſi alias ordine executionis ſequantur.

7. Ex quo etiam conſtat, idem ipſum abſolutum peccatum Luciferi in ſtatu abſoluto, & ſub eodem pro- priis conditionibus, etiam reuelationis poſitum fuiſſe ſub quibus in ſtatu conditionato præuiſum conditionate à Deo fuit. Cuius oppoſitum euidenter à ſe oſtendi pu- tauit Ariaga, num. 42. §. Obſiſciſ fore. Secundo, cum eiſmodi præſinitiones, efficaces, & quouis gradu ante- cedentes noſtrorum actuum liberorum eorum libertatem euertere ſole, oſtenderimus controuerſiam de incarnat. de ordi- ne decretorum eius, & hoc 2. controu. de volunt. de ordine intentionis, & executionis inter Diuinae volunta- tis actus & controu. de prouidentia, & controu. de præ- deſtinatione totam hanc doctrinam à fundamento erui- tam, & euertam reliquimus: item, ea permiſſa, docui- mus, effectus ordine intentionis, etiam efficaci, ſolum videri intentos non in ſe pro illo exiſtentes, & executos, quare nec pro illo ſigno, ut abſolute in ſe pro illo ſigno, & priori eſſe, vere reuelabiles, quouſque ſignum abſo- lute eorum executionis, & exiſtentie in ſe ipſis adue- niat: qua de re noſtram controuerſiam de merito Chri- ſti, & aliam de cauſis incarnationis, d. de cauſa meri- toria incarnationis, t. controuerſiam de incarnat. adito, ubi doctrinam hanc in eis materiæ alte fundatam reperi- res: ne hic iterum, aut alibi pro materiæ diuerſita- te prolixè, & inutiliter repeteretur ratio, qua forſſe aliqui Doctores in aduerſam ſententiam acti ſunt, & quam num. 1. tetigimus: quod ſcilicet cum Deum eſſe identitatem Deitatis repugnantiam Luciferi euidentem contineret, ac proinde neque in id eius appetitus ferri poſſet, atque ex alia parte Deum eſſe appetiſſe Lucife- rum ex datis locis Iſaia, & Ezechielis, & illa Mi- chaelis in ereptione: *Quis ſicut Deus ſatis conſtat*: appe- tiſſe Luciferum eſſe Deum participatiue, & denominati- ue vnionis hypſtatice beneficio videtur concludi. Verum non obſtante repugnantia, Luciferi euidenter nota identitatem poſſeſſionis deitatis, oſtendimus cert. 4. Luci- ferum ex ſimplici apprehenſione eius repugnantis poſſeſ- ſionis identitatem Deitatis ſimplici complacencia, ac vel- leitate potuiſſe illam velle ac de facto illam voluiſſe. Se- cundo, illa ipſa Michaelis ad Luciferum redargutiones, & increpationes, *Quis ſicut Deus*, eſſendi Deum idem- titatem Deitatis, eiſue identitatem poſſeſſione fuiſſe Luci- feri appetitum, non autem participatiue & denomina- tiue per phyſicam vnionem hypſthaticam conuincitur: nam hoc modo participatiue plures, ac Lucifer ipſe Deus, ac ſicut Deus eſſe poſſent: itaque repugnantiam eius, quod appetit, ac Michael Luciferi oppoſuit, quæ in eſſendo Deum participatiue, ac denominatiue ſolum

per vnionem hypſthaticam nuſquam inuenitur, ſed ſo- rum in eſſendo identitatem Deum. Tandem inducuntur in ad- uerſam ſententiam nonnulli, quia ſuperbo appetitu vnio- nis hypſthaticæ, ut primo Luciferi peccato admiſſo, fa- cillime intelligitur, quo pacto ſimili peccato appetitus ſu- perbi vnionis hypſthaticæ ipſis etiam poſſibilis ex Lu- ciferi ſuaſu, ac ſuggeſtione alij Angeli peccauerint: id quod in aliis ſententiis maxime in noſtra de appetitu Deitatis identitatem poſſeſſit, vel poſſidenda, agere deſendi, intelligi poteſt. Verum quo peccati genere reliqui An- geli primo peccarint, eodemque cum Luciferi, vel ge- neris alterius: examen vterius requirit cert. vltimo ex- acte, & ſuſe habendum, ex quo eiſque decifione eua- neſcet obiectio.

CERTAMEN VII.

Reliquarum ſententiarum de primo Lu- ciferi peccato conſutatione præſata noſtra rursus ſtabilitur.

1. Sanctus Bonaventura in 2. d. 1. art. 1. quæſt. 1. & 2. Durandus d. 5. quæſt. 2. cenſent, Luciferi peccatum primum fuiſſe ſuperbiæ, qua creaturis rationalibus præ- eſſe cum iuriſdictione, & poteſtate docendi, iubendi, ac circa illas pro libito diſponendi, & cui illæ reuerentur parere ac obedire voluit: quibus acceſſit Dionyſ. Carthuf. compendio Theologiæ propoſit. 2. eam ſententiam com- muniorem Theologorum appellans: ſubſcribit Molina noſter d. citat. m. 5. concl. 5. Au vero appetitus hic ius di- cendi rationalibus creaturis continuus cum appetitu etiam ſuperbiſſimo exemptionis ſue à iuriſdictione, & ſubiectione omni alterius cuiuſvis etiam Dei: hi Doctores citatis locis, non explicant; tamen ſententia Patrum, quibus ſententiam probant vtrumque, ut plurimum continent: quare, & ipſi vtrumque videantur docere, tamen alterum ſolum expreſſerint: expreſſerunt verum- que Alex. 2. p. q. 98. m. 3. corpore, & deinde §. 1. S. Bonau. in 2. d. 5. art. 1. q. 2. quare de eo clarius conſtat loco ſupra allegato expreſſa vna huius ſententiæ parte alteram ſup- poſuiſſe: vtrumque expreſſit etiam Guilielm. Patienſis, 1. parte, partis ſecundæ principalis de vniuerſo, capite 109. & 110. Nicol. de Lyra ad id Iſaia 14. *In celum conſue- dam*. Bagenſis editione 2. eius capitis. Toringus in replica illius, quibus adde Becanum tract. 4. c. 9. q. 8. Ha- cherum tract. 4. q. 63. d. 2. concl. 2. Gammich. m. 1. q. 63. verſus fin. quos reſert, & ſequitur noſter Ioan. Præpoſit. ad 3. art. eius quæſt. dub. 5. n. 32. §. *ut vobis quæ vultis*: vtrumque etiam cenſere videntur (ſed ſolum appetitum exemptionis à iuriſdictione, & ſubiectione vilius alterius exprimant) Valent. d. 4. q. 14. punct. 3. ſententia 5. ſtatim enim §. *Probat hanc ſententiam*, eam probat testimoniis Patrum, quæ vtrumque continent expreſſe. Ceterum ex eius, & in quibus ſubiectionis, & iuriſdictionis exemptionem appetit, Theologorum imo, & Patrum concors, & conſans ſententia non eſt. Siquidem Baſilius orat. de humilit. (quæſt. 17.) & Bernardus, exemptionem à iuriſ- dictione Dei, ac ſubiectione Deo appetiſſe Luciferum non memorant. vti nec Doctores initio citati qui testi- monio Bernardi in primis vtiuntur. A Dei etiam iuriſdi- ctione, & poteſtate libertatem Luciferum voluiſſe, docent Auguſt. ſæpe Gregor. Magnus, & Anſelmus infra referen- di: in quibus autem Dei iuriſdictionem, & poteſtatem Lucifer detreſtarit in operando, an etiam in eſſendo? Lis Doctorebus hiſce eſt, Lyra, Toringus, & Valentia citato §. *quinta ſententia*, ſub fin. & Præpoſitus n. 34. §. *Secun- do*, ſolum in operando cenſent, quia exemptionem à Deo in eſſendo euidenter ſciebat eſſe ſibi exemptionem impoſſibilem: cuius rationis debilitatem oſtendimus certam, & miror ea Doctores eos, & præſertim vti Va- lentiam: qui ſtatim concludit expreſſe exemptionem à poteſtate alterius in operando Deo inſinſecam appetiſſe Luciferum, cuius implicatio in creatura vlla, ſequè ipſo,

d d 3 æque